

Nr 615

Av herrar **Senander** och **Johansson** i Stockholm, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 143, med förslag till förordning om ändring i rusdrycksförsäljningsförordningen den 26 maj 1954 (nr 521), m. m.*

En av de ledande tankarna i den nya given beträffande nykterhetspolitiken var att genom olika åtgärder söka främja en övergång inom rusdryckskonsumtionen till svagare drycker. Av denna anledning tillkom bland annat starkölet som ett alternativ till spritdryckerna, i främsta rummet brännvinet.

Alla torde nu vara överens om att denna målsättning icke uppnåtts. Säkerligen är huvudanledningen till misslyckandet, att försäljningen av starköl varit synnerligen restriktiv. Spritdryckerna har genom motbokens avskaffande dominerat konsumtionen mera än tidigare, medan starkölsförsäljningen icke intagit den plats i konsumtionen som beräknats.

Som en följd härav föreslås nu i propositionen vissa lättnader i starkölsförsäljningen och vidare, att ett starköl av lättare typ införes. Ur nykterhetspolitiska synpunkter kan knappast några berättigade invändningar resas mot dessa förslag. Den friare försäljningen och utskänkningen av starkölet, däri inbegripet den nya typen, kommer av allt att döma att medföra en minskning av spritkonsumtionen.

Emellertid är förslaget beträffande utskänkningen av det nya starkölet föga konsekvent utformat. Ölet skall fritt få försäljas i livsmedelsaffärer på samma sätt som pilsner av klass II. Men när det gäller utskänkningen är de s. k. ölkaféerna undantagna. Servering av det lättare starkölet — liksom det starkare — skall enligt förslaget endast få ske på vinrestauranger och vinkonditorier som serverar lagad mat. Även vissa ölrestauranger, som är typiska matställen, skall kunna ifrågakomma.

Undantaget för ölkaféerna är inkonsekvent och obefogat. Om man har för avsikt att främja övergången till alkoholsvaga drycker och därmed minska spritkonsumtionen, så borde väl det lättare starkölet få fritt utskänkas även på ölkaféerna. Det kan inte ligga någon högre grad av förnuftig mening i att försäljningen praktiskt taget göres helt fri, medan utskänkningen från ölkaféerna blir förbjuden.

Man har svårt att frigöra sig från den uppfattningen, att förbudet mot servering av det lättare starkölet på ölkaféerna beror på att dessa huvudsakligast besökes av arbetare och med dem jämställda samhällsgrupper.

Det förefaller som om den förlegade föreställningen att arbetarna måste ägnas speciell uppmärksamhet, då det gäller alkoholkonsumtion, här tagit sig uttryck. Förhållandena är numera sådana, att arbetarna i minst lika hög grad som andra samhällsgrupper förmår taga vara på sig själva när det gäller alkoholkonsumtionen. Den nya given i nykterhetspolitiken torde också ha baserats på detta faktum. När det därför föreslås att ölkaféerna inte skall få servera det lättare starköl, som beräknas skola medverka till en förbättring av nykterhetstillståndet, så synes detta innebära ett återfall i den gamla misstron mot arbetarklassen i fråga om dess förhållande till alkoholkonsumtionen.

Då förbudet för ölkaféerna att servera det lättare starkölet icke har med verklig nykterhetspolitik att skaffa och det dessutom kommer att av arbetarna uppfattas som ett utslag av krångel och misstro, speciellt riktat mot dem, hemställes,

att riksdagen måtte besluta att till 37 § förordningen om ändring i rusdrycksförsäljningsförordningen fogas ett nytt stycke av följande lydelse:

Den som har rätt att utskänka öl äger att utan särskilt tillstånd utskänka starköl, som är hänförligt till grupp A. I fråga om sådan utskänkning skola ölförsäljningsförordningens bestämmelser äga motsvarande tillämpning.

Stockholm den 5 april 1957

Knut Senander

Gustav Johansson